

Rozjímanie na prvú nedeľu svätého Jozefa

Rozjímanie na prvú nedeľu svätého Jozefa. Navrhované témy sú: pobožnosť siedmich nediel svätého Jozefa; poslanie Ježišovho otca; patrón Cirkvi a Diela.

KEĎ JEŽIŠ POČAS svojho verejného pôsobenia v Galilei prišiel kázať do synagógy svojho mesta, všetci „žasli“ (Mt 13, 54). Postoj jeho krajanov hovorí o dojme, ktorý na nich urobil ten, ktorého videli vyrastať na svojich uliciach a námestiach: „Vari to nie je tesárov

syn? Nevolá sa jeho matka Mária a jeho bratia Jakub a Jozef, Šimon a Júda? A nie sú u nás všetky jeho sestry? Skadeže má toto všetko?“ (Mt 13, 55-56).

Okrem tejto svätej zvedavosti dozvedieť sa viac o Kristovom rodinnom prostredí tradícia Cirkvi identifikovala vo Svätom písme sedem kľúčových momentov v živote svätého Jozefa; je to sedem jeho skúseností, v ktorých sa, ako je to bežné aj pre nás, mieša radosť a smútok, radosť a utrpenie. Preto je na mnohých miestach sedem nediel pred jeho sviatkom venovaných rozjímaniu nad týmito úryvkami. Jedného dňa sa v krajine s osobitnou úctou k svätému Jozefovi niekto spýtal svätého Josemaríu, ako sa priblížiť k Ježišovi: „Mysli na toho úžasného človeka, ktorého si Boh vybral za svojho otca na zemi; myslí na jeho bolesti a radosti. Robíš tých

sedem nediel? Ak nie, radím ti, aby si ich robil“[1].

Úctu k svätému patriarchovi možno nájsť najmä prostredníctvom umenia a zbožnosti v priebehu času v rôznych inštitúciách Cirkvi. V 17. storočí pápež Gregor XV. prvýkrát ustanovil liturgický sviatok v jeho mene. Následne v roku 1870 svätý pápež Pius IX. vymenoval svätého Jozefa za univerzálneho patróna Cirkvi. Neskôr pápež Lev XIII. venoval svätému patriarchovi encykliku a pri príležitosti stého výročia vydania tohto dokumentu napísal svätý Ján Pavol II. apoštolskú exhortáciu *Redemptoris custos*. V treťom tisícročí pápež František tiež vydal list o svätom Jozefovi pod názvom *Patris corde, So srdcom otca*. Tento opakovaný záujem Cirkvi, najmä v poslednom čase, v nás môže obnoviť postoj vďačnosti, obdivu a môže nás viesť k tomu, aby sme si

položili otázku: Aké miesto zaujíma
svätý Jozef v mojom srdci?

„JOZEF, SYN DÁVIDOV, neboj sa vziať
si Máriu za manželku, lebo to, čo sa v
nej počalo, je z Ducha Svätého. Ona
porodí syna a dáš mu meno Ježiš,
lebo on zachráni svoj ľud od
hriechov“ (Mt 1, 20-21). Týmto
jednoduchým spôsobom anjel
rozptyľuje Jozefove pochybnosti a
obavy. Nevieme s istotou, čo sa mu
odohrávalo v srdci a v mysli. Určite
nepochyboval o nevine svojej
manželky, takže anjel potvrdzuje to,
čo možno už cítil vo svojej duši: bolo
tam niečo Božie. Skutočne,
prostredníctvom anjela sa mu sám
Boh zveruje s tým, aké má plány a
ako s ním počíta pri ich
uskutočňovaní. Jozef je povolaný byť
Ježišovým otcom; to bude jeho
povolanie, jeho poslanie.

„Akú veľkosť získava tichá a skrytá postava svätého Jozefa“, povedal svätý Ján XXIII., „duchom, s akým plní poslanie, ktoré mu zveril Boh. Lebo pravá dôstojnosť človeka sa nemeria leskom nápadných výsledkov, ale vnútornými dispozíciami poriadku a dobrej vôle“[2]. Svätý patriarcha, hoci si bol vedomý dôležitej a nanajvýš vznešenej úlohy, ktorú mu zveril Pán, prišiel k nám ako príklad pokory a rozvážnosti. Práve v tichosti tohto „skrývania a miznutia“ prinášajú Božie plány najväčšie ovocie.

Aj teraz Boh naďalej dôveruje Jozefovi, že sa bude starať o svoju rodinu, Cirkev a každé zo svojich detí s rovnakou oddanosťou a nehou, ako by sa staral o Pána. Starý židovský aforizmus hovorí, že pravý otec je ten, kto učí svojho syna Tóru - Boží zákon -, lebo vtedy ho skutočne splodí. Svätý Jozef sa staral o Božieho Syna a ako človek ho uviedol do

nádeje izraelského ľudu. A to isté robí aj pre nás: svojím mocným príhovorom nás privádza k Ježišovi. Svätý Josemaría, ktorého úcta k svätému Jozefovi rástla počas celého jeho života, povedal, že „svätý Jozef je naozaj Otec a Pán, ktorý chráni a sprevádza tých, ktorí si ho uctievaajú, na ich pozemskej ceste, tak ako chránil a sprevádzal Ježiša, keď vyrástol a stal sa človekom“[3].

.....

„CELÁ CIRKEV UZNÁVA vo svätom Jozefovi svojho ochrancu a patróna. V priebehu storočí,“ hovorí svätý Josemaría, „ľudia o ňom hovorili a zdôrazňovali rôzne aspekty jeho života, neustále verného poslaniu, ktoré mu zveril Boh. Preto ho už dlhé roky rád vzývam láskavým titulom: náš Otec a Pán“[4]. Tento titul je pre mňa cťou a zodpovednosťou. Spolu s Máriou Jozef živí rodinu, stará sa o

ňu a chráni ju. A Cirkev, ktorá je Ježišovou rodinou, má svätého Jozefa za patróna a ochrancu: „Cirkev po Preblahoslavenej Panne, svojej manželke, vždy chovala vo veľkej úcte a velebila blahoslaveného Jozefa a k nemu sa ustavične utiekala v ťažkých chvíľach“[5].

Druhý vatikánsky koncil hovorí o „pozornom skúmaní znamení čias a ich výklade vo svetle evanjelia, aby Cirkev, prispôsobujúc sa každej generácii, mohla odpovedať na večné otázky ľudstva o zmysle života“[6].

Preto sa ako rodina neustále pýtame, čo chce, aby sme sa od Pána naučili z každej situácie a na každej životnej križovatke. Príhovor svätých je pomocou z Neba, aby sme objavili Boha vo všetkých udalostiach a sprítomnili jeho moc. Svätý Jozef je sprievodcom a strážcom Cirkvi na tejto ceste.

A svätý Jozef je aj patrónom tejto rodiny, ktorou je Dielo. V prvých rokoch sa k nemu svätý Josemaría osobitne utiekal, aby sprítomnil Ježiša v Najsvätejšej sviatosti v jednom z prvých centier Opus Dei. Na jeho príhovor sa v marci 1935 podarilo vyhradiť nášho Pána v kaplnke *Academia-Residencia DYA* na ulici Ferraz v Madride. Odvtedy si zakladateľ Diela želal, aby na kľúči od svätostánkov centier Opus Dei bola malá medaila svätého Jozefa s nápisom *Ite ad Ioseph*; dôvodom je pripomenúť, že rovnako ako Jozef zo Starého zákona so svojím ľudom, aj svätý patriarcha nám poskytol najvzácnejší pokrm: Eucharistiu.

Prosme Jozefa, aby nám aj naďalej pomáhal priblížiť sa k Ježišovi v Najsvätejšej sviatosti, ktorý je pokrmom živiacim Cirkev a túto malú časť Cirkvi: Dielo. Tak to robil s Máriou v Nazarete a tak to bude robiť aj v našich domovoch.

[1] Svätý Josemaría, *Poznámky z rodinného stretnutia*, 15-IX-1972.

[2] Svätý Ján XXIII, *Rádio správa*, 1-V-1960.

[3] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod 39.

[4] Ibid.

[5] Svätý Ján Pavol II, *Redemptoris Custos*, bod 28.

[6] *Gaudium et spes*, bod 4.
